

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. M. V.**, zast. advokátem Mgr. Karlem Volfem, se sídlem AK Jindřicha Plachty č. 3163/28, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č. 642/2a, Liberec 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pob. v Liberci ze dne 28. 4. 2010, č. j. 63 A 4/2010 – 43,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pob. v Liberci ze dne 28. 4. 2010, č. j. 63 A 4/2010 – 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dopisem ze dne 29. 9. 2009 bylo žalobci (dále „stěžovatel“) Magistrátem města Liberec (dále „Magistrát“) oznámeno, že měl ke dni 18. 9. 2009 dosáhnout celkového počtu 12 bodů podle bodového hodnocení řidičů porušením povinností stanovených zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu); současně byl stěžovatel vyzván k odevzdání řidičského průkazu. Stěžovatel podal v zákonné lhůtě dne 12. 10. 2009 proti tomuto oznámení námitky, ve kterých především namítal, že si není vědom spáchání některých předstupků evidovaných v jeho kartě řidiče a že se některých z nich nedopustil; konkrétně přestupku ze dne 18. 6. 2009, ze dne 11. 6. 2009, ze dne 6. 5. 2009 a ze dne 19. 6. 2008. Všechny přestupky měly být projednány v blokovém řízení. Zatímco u prvně uvedených přestupků namítal stěžovatel odlišný skutkový stav, který nezakládal naplnění přestupku (např. telefonování za jízdy, avšak za použití handsfree sady, nikoli, jak je tvrzeno držení přístroje v ruce), v případě poslední

uvedeném tvrdil, že se v této době vůbec žádného přestupku nedopustil, resp. si toho není vědom. Stěžovatel stran přestupků ze dne 16. 9. 2008 a ze dne 6. 5. 2009 podal současně i žalobu ve správním soudnictví ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, resp. Krajskému soudu v Plzni.

Rozhodnutím Magistrátu ze dne 5. 11. 2009, č. j. MML 170714/09/OD/HY byly námitky jako neodůvodněné zamítnuty. Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí popsal jednotlivé případy spáchaných přestupků. V námitkách stěžovatel vysloveně poukázal na to, že přestupek, jehož se měl dopustit dne 19. 6. 2008 ve 14.45 hod v obci Jablonec nad Nisou jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Audi RZ: X tím, že překročil max. povolenou rychlost 30 km/hod o 16 km/hod, za což mu byla uložena bloková pokuta 1000 Kč nespáchal. Stejně tak namítl, že si není vědom přestupku, kterého se měl dopustit dne 6. 5. 2009 ve 21.10 hod v obci Březová tím, že porušil povinnost vyplývající ze zákazové značky – B1 – zákaz vjezdu. Tyto námitky správní orgán odmítl s tím, že podmínkou pro to, aby mohl být přestupek projednán v blokovém řízení je to, že skutek musí být spolehlivě zjištěn a obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit; z toho vyplývá, že byla-li pokuta zaplacená, musel si být stěžovatel spáchání přestupku vědom a s projednáním v blokovém řízení musel souhlasit. V ostatních případech stěžovatel namítal vady rozhodnutí, nicméně netvrdil, že si jednání není vědom, resp., že pokutu nezaplatil. Správní orgán dospěl k závěru, že body byly zapsány správně a v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu.

Proti rozhodnutí o námitkách podal stěžovatel odvolání. Stěžovatel především opětovně namítl, že si není vědom spáchání přestupku ze dne 19. 6. 2008, u něhož Magistrát ve svém rozhodnutí o námitkách připustil, že došlo k chybě v tom, že bylo nesprávně zapsáno v kartě řidiče, že řidič porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu [namísto § 4 písm. c) cit. zákona], toto pochybení označil přitom správní orgán pouze za formální bez vlivu na počet zapsaných bodů. Stěžovatel namítal, že toho dne žádný přestupek nespáchal a žalovaný dovozuje spáchání přestupku pouze z oznámení Městské Policie Jablonec nad Nisou, což spáchání přestupku neprokazuje. Stěžovatel rovněž namítl, že Magistrát, ačkoli byl informován o podaných žalobách, nevyčkal rozhodnutí soudu, který je příslušný přestupky přezkoumat. Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 1. 2010, č. j. OD 10/10-3/67.1/10001/Rg bylo odvolání zamítnuto. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že o všech předmětných přestupcích bylo pravomocně rozhodnuto, a to ve třech případech uložení blokové pokuty a v jednom případě formou příkazního řízení. Vzhledem k tomu, že všechna rozhodnutí jsou pravomocná, bylo povinností správního orgánu zapsat příslušný počet bodů do registru řidičů. Žalovaný dále obsáhle odůvodnil pravomoc a příslušnost Policie ČR a obecní policie k projednávání přestupků a ukládání pokut.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu; v ní opětovně namítal, že bylo rozhodnuto o stavu bodů pouze na základě oznámení městské policie, aniž by bylo prověřeno, zda konkrétně dne 19. 6. 2008 stěžovatel vůbec jemu přičítaný přestupek spáchal. Uvedl, že zápis bodů je možné provést pouze na základě pravomocného rozhodnutí o spáchání přestupku, v případě, kdy vyjde najevo, že rozhodnutí vydané v blokovém řízení trpí vadou, nelze bez prověření vydat rozhodnutí o zamítnutí námitek. Připustil, že projednání přestupku v blokovém řízení se vyznačuje neformálností, i přes ni

je však bezpodmínečně nutné, aby byly splněny všechny zákonné podmínky tohoto řízení. Namítl, že se v daném případě blokového řízení neúčastnil a ani tedy nemohl souhlasit se zjištěním přestupku ani se zaplacením pokuty na místě samém nebo později. O tom, že je u něj evidován přestupek ze dne 19. 6. 2008 se dozvěděl až dne 7. 10. 2009 poté, co si nechal vyhotovit výpis z bodového hodnocení a evidenční karty v návaznosti na obdržené oznámení o dosažení 12 bodů ze dne 29. 9. 2009. Ve správních řízeních ani magistrát ani žalovaný nedoložili, jakým způsobem dal stěžovatel souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, dovozovali souhlas pouze ze skutečnosti, že byla pokuta zaplacená. Podmínkou blokového řízení je však jednak souhlas obviněného s projednáním věci v blokovém řízení a souhlas s výší sankce, přitom obě podmínky je nutno splnit současně. V daném případě stěžovateli není známo, kdo pokutu zaplatil, on sám však žádný souhlas s projednáním věci v blokovém řízení nedal. Nelze proto považovat takové blokové řízení za zákonné a nemůže být tedy ani proveden odečet bodů. Správní orgány se spokojily pouze s existencí oznámení Městské policie Jablonec nad Nisou (orgánu, který měl přestupek projednávat, aniž by věc prověřily).

Krajský soud žalobu zamítl. V odůvodnění odkázal na to, že z ust. § 123a až 123f zákona o silničním provozu nelze dovodit povinnost, ale ani oprávnění správního orgánu přezkoumávat odůvodněnost a zákonnost rozhodnutí o přestupku. Soud rovněž konstatoval, že správní orgány nepochybily, když čerpaly bez dalšího z oznámení o přestupku, neboť podklady byly dostatečné. Krajský soud nepřisvědčil stěžovateli ani v tom, že správní orgány měly vyčkat rozhodnutí soudu ve věci žalob podaných stran předmětných přestupků, neboť zde nebyl dán zákonný důvod pro přerušení řízení.

Dne 17. 5. 2010 podal stěžovatel kasační stížnost, ve které namítá nezákonnost rozsudku krajského soudu, tvrdí, že přestupku (dne 19. 6. 2008), za který mu byly přičteny 2 body se nedopustil a žádného blokového řízení se neúčastnil, s žádným přestupkem nesouhlasil a ani pokutu nezaplatil. S žádnou z těchto námitek se správní orgány ani soud nezabývaly. Krajský soud konstatoval, že již z oznámení o uložené pokutě je zjevné, kdy, kde a kým měl být přestupek spáchán a žalovaný dle soudu nepochybil, když bez dalšího vzal skutečnosti z oznámení policie o přestupku za prokázané. Stěžovatel má naopak za to, že nelze body za přestupek zaznamenat bez dalšího pouze na základě pouhého oznámení; žalovaný se nikterak nezabýval v řízení o námitkách skutečným stavem věci, jakkoli jej stěžovatel opakovaně rozporoval, ale vycházel pouze z písemného oznámení. Rovněž tak skutková zjištění krajského soudu nemají oporu ve spise, když krajský soud pouze přisvědčil postupu žalovaného, aniž by měl za prokázané, zda stěžovatel údajnou pokutu skutečně platil, resp. zda se skutečně předmětného dne přestupku dopustil.

Stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud se a priori zabýval kasačním důvodem vymezeným v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť nepřezkoumatelnost je vadou natolik závažnou, že se jí soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Má-li jakékoli rozhodnutí soudu projít testem přezkoumatelnosti, je třeba, aby se ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jednalo o rozhodnutí: 1) srozumitelné a 2) opřené o dostatek důvodů. V čem lze

spatřovat tyto jednotlivé atributy testu přezkoumatelnosti však s. ř. s. nestanoví, a proto je třeba vycházet z toho, co vytvořila dosavadní správní judikatura. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, www.nssoud.cz).

Není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, www.nssoud.cz). V projednávaném případě Nejvyšší správní soud takovou vadu rozhodnutí shledal.

Napadené rozhodnutí se týká námitek proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů, podaných podle ustanovení § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Předmětem přezkumu tak není rozhodnutí vydané v řízení, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Úkolem krajského soudu ve věci nyní projednávané bylo přezkoumat, zda správní orgány v řízení o námitkách podaných proti sdělení dosaženého počtu bodů v registru řidičů postupovaly v souladu se zákonem a v souladu se základními zásadami správního procesu, resp. zda toto řízení nebylo zatíženo takovými vadami, které by mohly vést k nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a v důsledku toho k zásahu do veřejného subjektivního práva stěžovatele; přitom pro takovou vadu by krajský soud musel rozhodnutí správního orgánu (žalovaného) zrušit.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že ačkoli je záznam bodů do bodového hodnocení pouze určitým administrativním úkonem, dosažení 12 bodů má za následek skutečnost, která je ve své podstatě „sankcí“ sui generis spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Stěžovatel je tak určitým způsobem zasažen, resp. omezen na svých právech. Je nutno proto vycházet z premisy, že jakkoli se v případě samotného oznámení (administrativního opatření) o počtu dosažených bodů nejedná o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 s. ř. s. (nejedná se o rozhodnutí o uložení sankce), v důsledku následků, které jsou

s ním dále spojeny, tj. odevzdání řidičského průkazu, zásah do veřejného subjektivního práva (zejm. právo vlastnit a užívat majetek) zde v podstatě existuje.

Podle čl. 38 odst. 2 Listiny má každý právo, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Jakkoli z uvedeného článku *expressis verbis* nevyplývá, zda se toto právo vztahuje jen na řízení před soudem nebo zda se vztahuje i na jiná než soudní řízení, je nutno jej aplikovat i v řízení před správním orgánem. Ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny obsahově zjevně souvisí se zárukami práva na spravedlivý proces podle čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.), ve znění pozdějších protokolů (dále jen „Úmluva“), které se mimo jiné uplatní při rozhodování o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění. Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku vykládá pojem trestní obvinění autonomně a vychází z jeho materiálního chápání. Jedná se tedy o jakékoli protiprávní jednání postižitelné trestem. Evropský soud přitom v řadě svých judikátů dospěl k závěru, že jakákoli veřejnoprávní ustanovení sankční povahy nelze posuzovat podle jejich označení, nýbrž podle obsahu a účelu. Autonomní obsah pojmu trestní obvinění vyložil např. v případě Engel proti Nizozemí (1976). Podle jeho rozhodnutí není formální klasifikace deliktu podle vnitrostátního práva jediným rozhodujícím kritériem, nýbrž je spíše východiskem pro úvahu soudu. Dalším faktorem je povaha samotného deliktního jednání (podle normy a jejího předmětu: zdali má charakter všeobecný nebo se vztahuje jen na zvláštní, omezenou skupinu osob, zdali má účel spíše preventivní či represivní, apod.). Citovaný článek 6 Úmluvy představuje záruku, že jakékoli trestní obvinění bude spravedlivé, veřejné a v přiměřené lhůtě projednáno nezávislým a neustranným soudem, zřízeným zákonem. Judikatura Evropského soudu rovněž již vyložila, že trestním obviněním je nutno chápat i obvinění z přestupku. Např. v případech Lauko proti Slovensku (1998) a Kadubec proti Slovensku (1998) Evropský posoudil obvinění z přestupku jako trestní obvinění, přitom soud připustil, že zákon o přestupcích formálně není podle vnitrostátního práva považován za součást trestního práva. Nicméně vzhledem k tomu, že zákon o přestupcích je všeobecnou normou, jež dopadá na všechny osoby a nikoli jen na nějakou zvláštní, omezenou skupinu subjektů, a že pokuta má charakter trestu s cílem odradit pachatele od páčání přestupků, konstatoval soud, že obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestní. Konečně i pojem správní trestání, jímž je v nauce označován podobor správního práva, do něhož spadá i přestupkové právo, ospravedlňuje dle názoru Nejvyššího správního soudu závěr, že obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestním.

Ve světle judikatury výše uvedené lze tedy řízení o přestupku, jehož spáchání bylo stěžovateli kladeno za vinu, považovat za řízení, v němž se rozhodovalo o oprávněnosti trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy. Principy, které jsou obsaženy v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva ve vztahu k čl. 6 odst. 1 Úmluvy musí platit i v případě přestupku, přitom skutečnost, zda byl projednán v blokovém řízení, není rozhodná. Blokové řízení je rovněž řízení o přestupku, představuje tradiční speciální formu řízení v oblasti správního trestání. Umožňuje rychle vyřídit přestupky ve zkráceném řízení, a to méně formálním způsobem než tam, kde se postupuje podle obecných ustanovení zákona o přestupcích. Uložení pokuty v blokovém řízení má tedy povahu správního rozhodnutí. Lze-li pokutu uložit na místě, lze rovněž dovodit, že přestupek lze zpravidla projednat tehdy, byl-li pachatel při svém jednání na místě přistižen. Jednou z podmínek

přípustnosti vydání rozhodnutí v blokovém řízení je skutečnost, že osoba, která se měla přestupku dopustit, je ochotna pokutu zaplatit. Další podmínkou, jež musí být kumulativně s první podmínkou splněna pak je, že přestupek je spolehlivě zjištěn. V případě, že by ten, kdo se měl dle názoru správního orgánu přestupku dopustit, nepovažoval přestupek za spolehlivě zjištěný, případně by z jiného důvodu nebyl ochoten pokutu zaplatit, nelze přestupek projednat v blokovém řízení. Otázky skutkové a právní týkající se spáchání správním orgánem tvrzeného přestupku, je pak nutno dokazovat ve standardně vedeném přestupkovém řízení, které končí vydáním rozhodnutí o přestupku, které je rozhodnutím dle § 65 s. ř. s. a lze jej po vyčerpání opravných prostředků napadnout žalobou ve správním soudnictví.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 12. 2004, č. j. 6 As 49/2003 - 46 konstatoval: „... je-li podle § 68 písm. a) s. ř. s. žaloba nepřípustná tehdy, nevyužil-li žalobce opravných prostředků v řízení před správním orgánem, které zákon připouští, pak musí být nepřípustná i tam, kde žalobcovo právo na podání opravného prostředku zůstalo nevyužito z toho důvodu, že žalobce nehodlal vést příslušné správní řízení ani v prvním stupni a spokojil se s ukončením věci v blokovém řízení.“ Judikatura správních soudů se na základě uvedeného rozsudku, na jehož odůvodnění lze odkázat, ustálila na právním závěru o tom, že přestupky, které byly projednány v blokovém řízení, přitom obviněný s projednáním přestupku v blokovém řízení souhlasil, nelze ve správním soudnictví přezkoumávat. Na věc nyní projednávanou však uvedený rozsudek nedopadá, neboť je zde skutkový stav zcela odlišný.

Nejvyšší správní soud na tomto místě považuje za vhodné zmínit Rezoluci Výboru ministrů Rady Evropy /77/ 31 ze dne 28. 9. 1977, o ochraně jednotlivců ve vztahu k aktům správy, která vedle obecných principů stanoví, že při ukládání správních sankcí mají být respektovány ještě určité zvláštní principy. Především osoba, vůči níž řízení směřuje, musí být seznámena s jeho důvody, musí být seznámena s důkazy, o které se řízení opírá, má právo vyjádřit se ke každé věci, o níž má být v řízení rozhodnuto. Důkazní břemeno spočívá přitom zásadně na správním orgánu, správní akt musí být přezkoumatelný alespoň z hlediska zákonnosti nezávislým a nestranným soudem. Nejvyšší správní soud, aniž by hodlal zpochybnit specifika blokového řízení, popř. se odchýlit od výše vysloveného závěru zdejšího soudu stran nepřípustnosti žaloby ve správním soudnictví, však má za to, že byla-li uložena stěžovateli pokuta v blokovém řízení za skutek, o němž stěžovatel tvrdí, že nespáchal, resp. tvrdí, že se přestupku nedopustil, musí mu být poskytnuta možnost adekvátní obrany, neboť tato skutečnost, tj. přičitatelnost spáchaného přestupku, má další důsledky, o nichž bylo pojednáno výše.

V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích, či v jiném právním předpisu, jako přestupek a zda byl řidič obviněný z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok

rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků proti těmto rozhodnutím, jsou-li zákonem připuštěny.

V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. (viz. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, www.nssoud.cz)

Námitky stěžovatele, které uplatňoval ve všech fázích správního řízení o záznamu bodů v registru řidičů, z hlediska svého obsahu odpovídaly dílem námitkám, které se týkaly spáchaného přestupku, dílem stěžovatel tvrdil, že se konkrétního dne žádného přestupku nedopustil a nebylo s ním blokovém řízení ani vedeno. Námitkami stran samotného hodnocení přestupku po stránce skutkové se žalovanému v řízení o námitkách nepříslušelo zabývat, neboť jak bylo uvedeno výše, v takové případě bylo na stěžovateli, nesouhlasil-li se stavem věci, tak jak ji vyhodnotil orgán Policie, aby nesouhlasil s projednáním přestupku na místě v blokovém řízení a věc řešil ve správním řízení; k odečtu bodů by mohlo dojít potom pouze na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku. Bylo však povinností žalovaného zabývat se námitkami stěžovatele stran jeho tvrzení, že se přestupku, který mu byl přičítán, nedopustil.

Nejvyšší správní soud z předloženého spisového materiálu zjistil, že oznámení o přestupku ze dne 19. 6. 2008, na které je odkazováno, se ve správním spise, který krajský soud měl k dispozici, nenachází. Nadto soud zjistil, že se ve správním spise nachází přípis vydaný Městskou policií hl. města Prahy ze dne 23. 10. 2008, adresovaný Magistrátu města Liberec, v němž se uvádí, bez jakékoli další identifikace: „Na základě ustanovení § 123b odst. 2) a § 128 odst. 3 zákona č. 361/200 Sb., o silničním provozu Vám oznamuji, že strážník Městské policie hl. m. Prahy uložil pokutu v blokovém řízení vyšší jak 1000 Kč za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu na pozemních komunikacích nebo za přestupek spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení. Podrobnosti k přestupku jsou uvedeny v příloze čj. ÚCÚ-PHÚ-DS-11-6867/2008 ze dne 22. 10. 2008“. Za tímto přípisem následuje s údajem: „V Praze dne 22. 10. 2008“ pouze částečně přefocené oznámení, přitom je zcela evidentní, že spodní polovina písemnosti obsahuje údaje týkající se přestupku, který stěžovatel měl spáchat nikoli dne 19. 6. 2008, ale dne 16. 3. 2009, a to tím, že překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h, za což mu byla téhož dne v 20.10 hod uložena bloková pokuta ve výši 2x 500 Kč (rozepsáno na dva bloky na místě zaplacené). Takový doklad je zcela neprůkazný. Předložený spisový materiál správního orgánu neobsahuje žádné důkazy svědčící pro konstatování, že se stěžovatel dopustil dne 19. 6. 2008 přestupku, který byl projednán v blokovém řízení a za který mu byla uložena pokuta a byl proveden odečet bodů. Tvrdil-li stěžovatel, že v daném případě žádný přestupek nespáchal, bylo na místě, aby si žalovaný vyžádal příslušný pokutový blok (jeho část A, která zůstává správnímu orgánu), z něhož by bylo lze zjistit, zda stěžovatel svým podpisem stvrdil souhlas s blokovým řízením i s uloženou pokutou, tedy zda blokové řízení proběhlo.

Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez

dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že bylo povinností správního orgánu v řízení o námitkách, které stěžovatel uplatnil, zabývat se tím, zda stěžovatel skutečně v daný den přestupek, který byl údajně projednán v blokovém řízení, spáchal. Závěry žalovaného nemají oporu ve spisovém materiálu, resp. se opírají o skutečnosti v řízení nezjišťované a neprokázané. Rozhodnutí žalovaného tak bylo zatíženo vadou, pro kterou měl krajský soud jeho rozhodnutí zrušit. Setrval-li krajský soud na závěrech žalovaného, aniž by tyto měly oporu ve spisovém materiálu, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pob. v Liberci zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku. V novém rozsudku rozhodne krajský soud rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. srpna 2010

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu